

opusdei.org

Prvá homília Leva XIV

Homília počas svätej omše s
kardinálmi v Sixtínskej
Kaplne, ráno 9. mája 2025.

09.05.2025

Začnem prvými slovami po anglicky
a zvyšok bude po taliansky.

No chcem zopakovať slová
responzóriového žalmu: „Zaspievam
Pánovi novú pieseň, lebo vykonal
divy.“

A naozaj, nielen so mnou, ale so všetkými nami. Bratia kardináli, keď dnes ráno slávime túto liturgiu, pozývam vás, aby ste si uvedomili divy, ktoré Pán vykonal, požehnania, ktoré nám všetkým neprestajne udeľuje skrze Petrov úrad.

Vy ste ma povolali niešť tento kríž a prijať toto požehnanie a poslanie. A viem, že sa môžem spoľahnúť na každého jedného z vás, že pôjdete so mnou, kým budeme ako Cirkev, ako spoločenstvo priateľov Ježiša, ako veriaci ohlasovať radostnú zvesť, ohlasovať evanjelium.

.....

Bezprostredné aktivity Pápeža Leva XIV

.....

„Ty si Mesiáš, Syn živého Boha“ (Mt 16,16). Týmito slovami Peter, keď sa ho Majster spolu s ostatnými učeníkmi pýta na ich vieru v neho, vyjadruje stručne dedičstvo, ktoré Cirkev už dve tisícročia skrze apoštolskú postupnosť stráži, prehlbuje a odovzdáva ďalej.

Ježiš je Kristus, Syn živého Boha, teda jediný Spasiteľ a ten, kto nám zjavuje Otcovu tvár.

V ňom sa nám Boh, aby sa priblížil k človeku, zjavil v dôverčivých očiach dieťaťa, v nepokojnej mysli mladého človeka, v zreých črtách muža (porov. *Gaudium et spes*, 22), až sa po Vzkriesení zjavil svojim s osláveným telom. Ukázal nám tak vzor svätej ľudskosti, ktorú môžeme všetci nasledovať, spolu s prisľúbením večného určenia, ktoré však presahuje všetky naše hranice a schopnosti.

Peter vo svojej odpovedi prijíma oboje: Boží dar a cestu, ktorou sa treba uberať, aby sme sa nechali premeniť — tieto dve neoddeliteľné dimenzie spásy sú zverené Cirkvi, aby ich ohlasovala pre dobro ľudstva. Sú zverené nám, ktorých si On vyvolil ešte skôr, ako sme boli utvorení v matkinom lone (porov. Jer 1,5), znovuzrodeným z vody krstu a — napriek našim hraniciam a bez vlastnej zásluhy — privedeným sem a odtiaľto poslaným, aby sme evanjelium ohlasovali všetkému stvoreniu (porov. Mk 16,15).

Boh, zvlášť tým, že ma skrze vaše hlasy povolal stať sa nástupcom prvého z apoštolov, mi zveruje tento poklad, aby som s jeho pomocou bol verný správca (porov. 1 Kor 4,2) v prospech celého mystického Tela Cirkvi; aby sa ona čoraz viac stala mestom postaveným na vrchu (porov. Zjv 21,10), archou spásy plávajúcou vlnami dejín, majákom,

ktorý osvetľuje noci sveta. A to nie vďaka veľkoleposti svojich štruktúr či monumentalite svojich stavieb — ako sú tieto chrámy, v ktorých sa nachádzame —, ale vďaka svätosti svojich členov, toho „ľudu, ktorý si Boh získal, aby hlásal jeho obdivuhodné skutky, on nás povolal z tmy do svojho obdivuhodného svetla“ (1 Pt 2,9).

Nad rozhovorom, v ktorom Peter vyznáva svoju vieru, však ešte znie iná otázka: „Za koho pokladajú ľudia Syna človeka?“ (Mt 16,13). Táto otázka nie je bezvýznamná — práve naopak, týka sa dôležitého rozmeru nášho poslania: reality, v ktorej žijeme, s jej hranicami i potenciálom, jej pochybnosťami i presvedčeniami.

Keď nad touto scénou rozmýšľame, môžeme nájsť dve možné odpovede na Ježišovu otázku, ktoré predstavujú dve odlišné postoje.

Najprv je tu odpoveď sveta.
Evanjelista Matúš spomína, že
rozhovor medzi Ježišom a učeníkmi
o jeho identite sa odohráva v
krásnom meste Cézarea Filipova,
bohatom na luxusné paláce,
zasadenom v očarujúcom prírodnom
prostredí na úpätí vrchu Hermon, ale
zároveň to bolo aj miesto krutých
mocenských hier, zrad a neverností.
Tento obraz predstavuje svet, ktorý
považuje Ježiša za nepodstatného
človeka, nanajvýš zaujímavú
postavu, ktorá vie udiviť svojím
nezvyčajným spôsobom reči a
konania. No keď jeho prítomnosť
začne byť nepríjemná pre svoje
výzvy k čestnosti a morálnym
nárokom, tento svet neváha ho
odmietnuť a odstrániť.

Je tu aj druhá odpoveď — odpoveď
obyčajných ľudí. Pre nich Nazaretský
nie je táraj, ale čestný človek,
odvážny, ktorý dobre hovorí a hovorí
správne veci, ako iní veľkí proroci

izraelských dejín. Preto ho sledujú — aspoň dovtedy, kým to nie je spojené s veľkým rizikom alebo nepohodlím. No vnímajú ho len ako človeka a preto, keď príde nebezpečenstvo, počas jeho umučenia, aj oni ho opúšťajú a odchádzajú sklamaní.

Tieto dve postoje sú aj dnes aktuálne. Obe predstavujú názory, s ktorými sa často stretávame — možno sú vyjadrené inými slovami, ale ich podstata je rovnaká.

Aj dnes je mnoho prostredí, kde sa kresťanská viera považuje za nezmyselnú, za niečo pre slabých alebo menej inteligentných, kde sa dáva prednosť iným istotám než tým, ktoré ponúka viera: technológia, peniaze, úspech, moc alebo pôžitok.

Hovoríme o prostrediach, kde nie je jednoduché svedčiť a ohlasovať evanjelium, kde sa veriaci zosmiešňujú, obmedzujú, pohŕdajú sa nimi alebo sa nanajvýš trpne

tolerujú. A predsa sú práve tieto miesta výzvou na naliehavé poslanie — pretože strata viery často prináša drámy ako stratu zmyslu života, zabudnutie na milosrdenstvo, porušovanie dôstojnosti človeka v najdramatickejších formách, krízu rodiny a mnohé iné rany, ktoré spôsobujú v spoločnosti veľa utrpenia.

Nechýbajú ani prostredia, kde sa Ježiš, hoci vážený ako človek, redukuje len na akéhosi charizmatického vodcu alebo superčloveka — a to nielen medzi neveriacimi, ale aj medzi mnohými pokrstenými, ktorí takto v podstate žijú praktický ateizmus.

Toto je svet, ktorý nám bol zverený, a v ktorom — ako často učil pápež František — sme povolaní svedčiť o radostnej viere v Ježiša Spasiteľa. Aj preto je pre nás nevyhnutné znova

povedať: „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha“ (Mt 16,16).

A je dôležité to povedať predovšetkým vo svojom osobnom vzťahu s Ním, v záväzku každodennej premeny. Ale aj ako Cirkev, keď žijeme svoju príslušnosť k Pánovi a prinášame všetkým radostnú zvesť (porov. *Lumen gentium*, 1).

Hovorím to predovšetkým o sebe, ako nástupca Petra, keď začínam svoje poslanie biskupa Cirkvi, ktorá je v Ríme — povolanej predsedníctvu v láske univerzálnej Cirkvi, podľa známeho výrazu sv. Ignáca Antiochijského (porov. *List Rimanom*, Úvod). On, vedený v reťaziach do tohto mesta, miesta svojho blížiaceho sa mučeníctva, písal kresťanom, ktorí tu žili: „vtedy budem skutočne Kristovým učeníkom, keď svet už nebude vidieť moje telo“ (*List Rimanom*, IV,1). Hovoril o tom, že ho

roztrhajú šelmy v aréne — a tak sa aj stalo —, ale jeho slová v širšom zmysle naznačujú nevyhnutný záväzok pre každého, kto v Cirkvi vykonáva službu autority: zmiznúť, aby zostal Kristus; stať sa malým, aby bol On poznaný a oslávený (porov. Jn 3,30); obetovať sa až do konca, aby nikomu nechýbala možnosť spoznať a milovať ho.

Nech mi Boh túto milosť udelí dnes i vždy, s pomocou nežnej príhovornej moci Márie, Matky Cirkvi.

Sixtínska kaplnka, piatok 9. mája
2025